

Ліббі Дей

Нині

В мені живе зло — реальне, ніби орган. Розрізати мені живіт — і його темна плоть висковзне звідси і брьохнеться на підлогу, хоч ногою чавіть. Це — кров Деїв. Якесь вона нехороша. Я ніколи не була зразковою дівчинкою, а після тих убивств геть зіпсувалася. Маленька сирітка Ліббі виросла похмурою і безхарактерною серед далеких родичів — троюрідних братів і сестер, двоюрідних бабусь і друзів друзів, що перекидали її з рук у руки, й вона тулилася то в одному будинку на колесах, то в іншому, то десь на смердючій фермі в Канзасі. До школи ходила в недоносках своїх загиблих сестер: у сорочках з пожовклими пахвами й великих штанах з мішкуватим задом, що кумедно відвисав, — ті штани трималися на мені винятково завдяки потіпаному паску, застебнутому на останню дірку. На шкільних світлинах волосся у мене завжди скуйовджене (з нього вічно випадали шпильки) і радше нагадує повітряного змія, якого замотало в клубок, а також великі мішки під очима, як у домогосподині-алкоголічки. Іноді додається подоба усмішки — скупа карлючка губ.

Я і в дитинстві не була приємною, а подорослішавши, взагалі здичавіла. Якби зобразити картину моєї душі, це були б непролазні хащі з колючками.

Стояв негожий і сльотавий березень, пробирало до кісток, і я лежала в ліжку, мріючи про самогубство — таке

було моє хобі. Улесливі полуденні фантазії: пістолет у роті, піф-паф, голова смикається в конвульсіях, кров на стінах. Бризки, патьоки. «Вона хотіла, щоб її поховали чи кремували? — питали б люди. — Кого покликати на похорон?» І ніхто не знав би. А якби хтось і прийшов, то ці люди стояли б, ховаючи очі, втупившись у черевики або плечі одне одного, аж поки не запала б тиша, а потім хтось жваво і гучно хряснув би горнятком з кавою об стіл. Кава чудово поєднується з раптовою смертю.

Я силоміць вистромила ногу з постелі, але була не в змозі поставити її на підлогу. Здається, у мене депресія, яка триває майже двадцять чотири роки. Відчуваю, що десь існує краща версія мене, що заховалася за печінкою чи приросла до селезінки мого недорозвиненого дитячого тіла, — Ліббі, що наказує мені вставати, щось робити, дорослішати, рухатися далі. Але зло зазвичай перемагає. Коли я була семирічною дівчинкою, мій брат убив усю нашу родину. Мама й обидві сестри померли: піф-паф, руб-руб, кхе-кхе. Що я мала робити після такого? Та від мене нічого й не чекали.

Коли мені виповнилося вісімнадцять, я успадкувала 321 374 долари — стільки назбиралося від співчутливців і благодійників, які прочитали мою сумну історію і *серця яких полинули до мене*. Коли я чую цю фразу, а це часто-густо трапляється, то уявляю мальовані соковиті сердечка з пташиними крильцями, які — шух-шух — летять до одного з моїх нещасних притулків дитинства, а я, маленька, сиджу біля віконця, привітно махаю до них, а потім ловляю по черзі всі ті гарненькі сердечка, що так і осипають мене зеленою готівкою: *дякую, дякую гречнісінько!* Поки я була дитиною, пожертви

надсилали на банківський рахунок з невеликою відсотковою ставкою, який у ті далекі часи збільшувався що три-чотири роки, варто було журналу чи радіостанції нагадати про мене. «Новий день для маленької Ліббі: єдиний уцілілій у різанині в преріях виповнилося гірких десять». (Я з розпатланими хвостиками на тлі загиблого опосумами моріжка біля трейлера тітки Діани, а її товсті литки просвічуються крізь тонку спідницю, ніби позаду мене з жовтої трави стирчать колоди). «Хоробрій крихітці Дей виповнилося шістнадцять!» (Я досі мініатюрна, обличчя блищить над свічками іменинного торта, сорочка тріщить на грудях, які за той рік вирости до четвертого розміру, ніби хтось непристойно домалював їх до мого крихітного тіла).

Понад тринадцять років ті гроші мене підтримували, але запас майже вичерпався. Опівдні мені повідомлять, скільки лишилося. Чоловік, який управляв моїм рахунком, незворушний рожевошокий банкір на ім'я Джим Джефріз, щороку наполегливо пропонував зустрітися за обідом, який він охрестив «техоглядом». Ми робили замовлення не більш як на двадцять доларів і розмовляли про моє життя. Зрештою, він знав мене, відколи я під стіл пішки ходила, хе-хе. Зі свого боку, я майже нічого не знала про Джима Джефріза і ніколи ні про що не питала, завжди розглядаючи наші зустрічі з незмінно дитячої точки зору: бути чемною, але не більше, і якнайшвидше попрощатися. Однослівні відповіді, стомлені зітхання. (У мене виникло тільки одне припущення: Джим Джефріз, мабуть, християнин і набожний, бо володіє терпінням і оптимізмом людини, яка вірить, що Ісус спостерігає). Я б залюбки утрималася від «техогляду» місяців так на вісім-дев'ять, але

Джим Джефріз виморив мене своїми повідомленнями на автовідповідачі, у яких серйозним приглушеним голосом розповідав, що зробив усе можливе, аби розтягнути «життя фонду», але прийшов час подумати про «наступні кроки».

І знову моє лихе начало далось взнаки: я відразу згадала про іншу маленьку розтиражовану дівчинку — Джеймі Як-Її-Там, що втратила свою родину того самого 1985 року. Половина її обличчя вигоріла під час пожежі, яку влаштував її власний батько і в якій загинула вся її родина. Щоразу, користуючись банкоматом, я думаю про дівчинку Джеймі та про те, що в мене було б удвічі більше грошей, якби вона не зазіхала на мою славу. Ота Джеймі Як-Її-Там прогулюється торгівельним центром з моїми грошима, купує на них брендові сумочки, ювелірні прикраси і жирну косметику, щоб замастити своє блискуче пошрамоване обличчя. Жахливі думки. Принаймні я це усвідомляю.

Нарешті, нарешті, нарешті мені вдалося витягнути себе з ліжка і з удаваним стогоном поплентатися на кухню. Мій дім — це орендований маленький цегляний котедж з низки маленьких цегляних котеджів, які примостилися на великій кручі з краєвидом на колишні ферми Канзас-Сіті. Це те Канзас-Сіті, що в штаті Міссурі, а не те Канзас-Сіті, що в штаті Канзас. Це не одне й те саме.

Я живу в такій глушині, що вона і назви не має. Такі місця називають «Десь Там». Моторозна бідна околиця, повна глухих кутків і собачого лайна. Інші будинки заселені літніми людьми, що мешкають там, відколи їх побудовано. Вони сидять собі, сиві й огрядні, перед віконними ґратками, і повсякчас визирають на вулицю.

Іноді виходять до своєї машини, шкандибаючи по-старечому, від чого в мене виникають докори сумління, ніби я маю кинутися їм на допомогу. Та навіть якби і кинулася, вони б її не прийняли.

Привітними їх не назвеш: ці старі — злісні й мовчазні, й чхати вони хотіли, що поруч з ними живу я, ця *нова* людина. Весь район гуде від їхнього невдоволення. Себто, вони постійно бурчать, а худий рудий собака за два двори від мене весь день гавкає і всю ніч виє, створюючи постійний фоновий галас, який зводить з глузду, але який не усвідомлюєш, доки на кілька благословенних секунд він не затихне, щоб вибухнути знову. Єдиним радісним звуком околиці є лепет дітлахів. Проте коли він лунає, я зазвичай сплю. Круглощокі, вони в супроводі дорослого, тримаючись за довгу мотузку, йдуть вервечкою до дитячого садочка, який заховався у цій щурячій норі вулиць далеченько від мого будинку. Щоранку ця малеча, мов зграя пінгвінят, проходить повз мою оселю, але я жодного разу не бачила, щоб вони поверталися. У моїй уяві вони обходять навколо світу, щоб наступного ранку знову залепетати під моїм вікном. Хай там як, я прикипіла до цих трьох дівчаток і хлопчика у яскраво-червоних жилетах, і коли не побачу їх — коли просплю, — то журюся. Ще більше журюся. Ось яке слово використала б моя мама, а не щось категоричне на кшталт «сумую». І журба моя триває вже двадцять чотири роки.

Одягаюся на зустріч. Спідниця і блузка. Почуваюся недоростком: мій одяг для дорослої, великої дівчинки ніколи не сидить як слід. На зріст я півтора метра, точніше, метр і сорок сім сантиметрів, але я округляю.

Можете мене засуджувати. Мені тридцять один, але люди часто говорять до мене солоденьким голосом, ніби хочуть дати гостинець.

Виходжу на своє поросле бур'янами подвір'я. Сусідський пес заходиться настирливим гавкотом. На тротуарі біля моєї машини — розчавлені скелети двох пташенят. Розплющені дзьоби та крила роблять їх схожими на рептилій. Вони вже рік тут лежать. Не можу втриматися, щоб не глянути на них щоразу, сідаючи за кермо. Гарної б зливи, щоб змити їх геть. На ганку будинку по той бік вулиці ведуть розмову дві літні жінки, і я відчуваю, що вони навмисно не бачать мене. Я нікого не знаю на ім'я. Якби одна з тих жінок померла, я б навіть не змогла сказати: «Бідолашна стара місіс Залінська померла». Мені б довелося говорити: «Ота сердита стара карга через дорогу відкинулася».

Почуваючись дитиною-привидом, я сіла у свій міділєговик без назви, що радше нагадує велику пластикову іграшку. Мені все здається, що от-от з'явиться хтось із дилерської мережі й повідомить очевидне: «Це розіграш. Насправді на цій машині їздити не можна. Ми пожартували». Десять хвилин сонної їзди — і я в центрі міста, де має відбутися наша зустріч із Джимом Джефрізом. Запізнившись на двадцять хвилин, паркую свою іграшкову машинку поблизу ресторану, але знаю, що Джим люб'язно всміхнеться і не сваритиме за спізнення.

Ми домовилися, що по приїзді я наберу його з мобільного, аби він вийшов і провів мене всередину. Ресторан — старий добрий стейкгауз «Кей-Сі» — розташований в оточенні знелюднілих будинків, і Джим непокоїться так, наче банда гвалтівників постійно шастає

у їхніх порожніх нутрошах, вичікуючи мого приїзду. Джим Джефріз не збирається ставати чоловіком, «який не вберіг Ліббі Дей від лиха». Хоча яке ще лихо може статися з «хороброю крихіткою Дей», «маленькою розгубленою дівчинкою», нещасною рудокосою семиліткою з великими блакитними очима, єдиною, хто пережив «Різанину в преріях», «Криваве божевілья в Канзасі», «Сатанинське жертвоприношення на фермі». Маму, двох старших сестер — усіх, неначе худобу, зарізав Бен. Я, єдина вціліла, вказала на нього пальцем як на вбивцю. Мене вважали любонькою, що притягнула дияволопоклонника-брата до відповідальності. Я була сенсацією. Бульварна газетка «Енквайрер» розмістила моє заплакане фото на передовиці під заголовком «Янгольське обличчя».

Дивлячись у дзеркало заднього огляду, я навіть зараз бачила свій дитячий образ. Веснянки посвітлили, зуби вирівнялися, проте ніс лишався кирпатим, а очі — покоченнячому круглими. Нещодавно я перефарбувалася на білявку, але руде коріння повідростало і створює враження, що мій череп кровить, особливо надзахід. Зловісне видовище. Я дістала цигарку. Кілька місяців утримувалась, аж раптом згадала: «Мені потрібна цигарка». Ось така я непослідовна.

— Ходімо, крихітко Дей,— промовила вголос. Так називаю себе, коли почуваюся кепсько.

Я вийшла з машини і попрямувала до ресторану, тримаючи запалену цигарку в правій руці, щоб не дивитися на скалічену ліву. Майже звечоріло: небом дрейфували зграї хмар, схожі на кочівників-бізонів, а сонце опустилося доти, коли все забарвлюється в рожевий колір. Ближче до річки, між петлями естакади, крізь

сутінки проступали старі порожні елеватори з тупими верхівками.

На парковці не було ні душі. Я підійшла до входу, наступивши на сузір'я битого скла. Ніхто не напав. Зрештою, лише п'ята година вечора. Джим Джефріз вечеряв рано і пишався цим. Коли я увійшла, він сидів за барною стійкою, попиваючи лимонад, і, побачивши мене, цілком передбачувано, насамперед вихопив з кишені куртки мобільний телефон і вирячився на нього, як на зрадника.

— Ти дзвонила? — насупився він.

— Ні, забула, — збрехала я.

Він усміхнувся.

— Ну що ж, нехай. Я радий, що ти приїхала, люба. Готова до відвертої розмови?

Лягнувши двома баксами по барній стійці, він повів мене до кабінки з червоним шкіряним диванчиком, крізь порепану оббивку якого повитикався жовтий наповнювач. Сідаючи, я подряпала собі ноги. З подушок сочився цигарковий сморід.

Джим Джефріз ніколи не пив у моїй присутності спиртного і мені ніколи не пропонував, та коли підійшов офіціант, я замовила келих червоного вина і спостерігала, як він намагається не видавати чи то здивування, чи то розчарування, чи чогось-інде, притаманного Джимові Джефрізу.

— Яке саме червоне? — запитав офіціант, але я гадки не мала, справді. Марки вин — червоних, білих тощо, ба навіть частини назв, які зазвичай озвучують при замовленні, ніколи не трималися в моїй голові, тому я відповіла просто:

— Розливне.

Джим замовив стейк, я — печену картоплину з подвійною начинкою, а потім офіціант пішов, і Джим Джефріз, широко позіхнувши, повідомив:

— Що ж, Ліббі, ми з тобою входимо у цілком новий етап.

— То скільки лишилося? — запитала я, благаючи подумки: «Скажіть десять тисяч, скажіть десять тисяч».

— Ти *читаєш* ті звіти, що я тобі надсилаю?

— Іноді, — знову збрехала я. Мені подобається отримувати пошту, але не читати її. Цілком імовірно, що його звіти лежать десь купую у мене вдома.

— Ти *слухаєш* мої повідомлення?

— Здається, у вас проблема з мобільним телефоном — він зажовує слова.

Проте було вже достатньо сказано, щоб зрозуміти: справи кепські. А щодо його повідомлень, то я зазвичай вимикаю їх після першого ж речення, яке завжди починається однаково: «Ліббі, це твій друг Джим Джефріз...»

Він зчепив пальці й випнув нижню губу.

— У фонді лишилося 982 долари й 12 центів. Хочу повторитися: якби тобі вдалося поповнювати його з якої-небудь регулярної роботи, то ми могли б утримувати його на плаву, але... — він махнув рукою і насупився, — але так воно не вийшло.

— А як щодо книжки, хіба книжка не змогла...

— Мені шкода, Ліббі, але книжка не змогла. Я повторюю тобі це щодня. Це не твоя провина, але книжка... Ні, нічого.

Кілька років тому, з нагоди мого двадцятип'ятиріччя, один видавець книжок життєвих порад попросив мене написати про те, як подолати «привидів минулого». Не

те щоб я справді щось пододала, але на книжку погоди-
лась. А написала все жіночка з Нью-Джерсі, розмовляю-
чи зі мною по телефону. Книжка вийшла перед Різдом,
у 2002 році. На обкладинці було моє фото з невдалою
рваною зачіскою, а назва була «Новий день Ліббі Дей:
як подолати травму дитинства». Там містилося кілька
знімків — моїх дитячих і моєї загиблої родини, затис-
нутих між двомастами сторінками сентиментальщини
в стилі позитивного мислення. Мені заплатили вісім ти-
сяч доларів, а ще мене запросили виступити на зібранні
вцілілих жертв. Я зітала в Толедо на зустріч з людьми,
які осиротіли в ранньому віці, й у Тулсу на спеціальне
зібрання підлітків, чиї мами були вбиті їхніми татами.
Підписувала свою книжку для захоплених дітлахів, що
ставили мені недоречні запитання, як-от: чи пекла моя
мама пироги. Лишала свої автографи для сивочолих ді-
дусів і бабусь, що роздивлялися мене крізь двофокусні
лінзи і від яких смерділо перепаленою кавою та хворим
шлунком. «Почніть новий день!» — писала я, або:
«Новий день чекає на вас». Люди, які приходили на ці
зустрічі, завжди видавалися виснаженими й зневіре-
ни, невпевнено стояли поодиноці, остерігаючись підхо-
дити ближче. Ці групи ніколи не були великі. Тільки-но
я зрозуміла, що за це нічого не платять, то відмовилася
на них ходити. Та й книжка вже вичерпала свій заряд.

— Мені здавалося, що вона мала принести більше
грошей,— пробурмотіла я. Мені дуже хотілося, щоб
книжка приносила гроші. То було як нав'язливе дитяче
бажання, коли віриш, що варто чогось сильно захоті-
ти — і воно здійсниться.

— Я знаю,— відповів Джим Джефріз, не маючи
більше чого сказати з цього приводу, бо минуло вже

шість років, і далі мовчки спостерігав, як я п'ю вино. — Але з іншого боку, Ліббі, це підводить тебе до справді цікавого, нового етапу в житті. Я про те, ким ти хочеш стати, подорослішавши.

Всі ці речі мали б мене зачарувати, але натомість здійсняли хвилю протесту. Я ніким не хотіла ставати, і в цьому була вся суть.

— То грошей більше немає?

Джим Джефріз сумно похитав головою і почав солити свій щойно прибулий стейк, з якого натекла яскрава калюжка крові, схожа на розчинний порошоквий напій.

— Як щодо нових пожертв? Скоро буде двадцять п'ята річниця.

Я відчула новий сплеск злості, бо Джим змусив мене промовити це вголос. Бен розпочав свою криваву вечірку близько другої години ранку 3 січня 1985 року. Часова відмітка у вбивстві моєї родини, до якої я вже готувалася. Хто сказав, що не можна назбирати ще бодай п'ять тисяч доларів?

Він знову похитав головою.

— Ліббі, це все. Тобі скільки — тридцять? Ти — доросла жінка. Люди живуть далі. Вони хочуть допомагати іншим маленьким дівчаткам, а не...

— А не мені.

— Боюся, що так.

— Люди живуть далі? Справді?

Мене накрило відчуття покинутості, як у дитинстві, коли якась тітка чи кузина привозила мене до іншої тітки-кузини, мовляв: *я відстрілялася, нехай ще в тебе побуде*. І протягом першого тижня ця нова кузина-тітка люб'язно стелилася переді мною, нещасною крихіткою,

а потім... По правді, то завжди була моя провина. Жертви так не поводяться. В однієї кузини я розбризкала у вітальні лак для волосся і влаштувала там пожежу. А тітка Діана, моя опікунка, мамина рідна сестра, яку я справді любила, з десяток разів забирала мене до себе, а потім знову відсилала геть, перш ніж остаточно витурила за двері. Я дуже погано поводитися з тією жінкою.

— Боюся, Ліббі, що завжди знайдеться якесь нове вбивство, — читав мені мораль Джим Джефріз. — Людська увага скороминуща. Ти ж знаєш, як зараз переймаються через Лізетт Стівенз.

Лізетт Стівенз була симпатичною двадцятип'ятирічною брюнеткою, яка зникла дорогою додому, повертаючись із родинного Дня подяки. Все Канзас-Сіті кинулося на її пошуки; варто ввімкнути новини, як там всміхається її фото. На початку лютого історія цієї дівчини заповонила всю країну. За минулий місяць у її справі не було жодних зрушень. Лізетт Стівенз мертва, і всі вже встигли це усвідомити, але ніхто не хотів прощатися перший.

— Але, — вів далі Джим Джефріз, — люди залюбки почули б, що в тебе все гаразд.

— Супер.

— Як щодо коледжу? — відкусив він шматок м'яса.

— Ні.

— А як щодо того, щоб ми влаштували тебе на роботу в офіс — діловодство і все таке?

— Ні.

Я замкнулася в собі, ігноруючи їжу і поширюючи понурість. То було ще одне мамине слово: *понурість*. Воно означало журитися таким чином, щоб це драгувало інших людей. Журитися агресивно.

— Чому б тобі не обміркувати це тиждень-другий?

Він мало не цілком заковтав свій стейк, швидко руючи виделкою вгору-вниз. Джим Джефріз хотів піти. Джим Джефріз тут відстрілявся.

Він залишив мене з трьома листами і посмішкою, яка мала зійти за оптимістичну. Три конверти, усі схожі на рекламний мотлох. Раніше Джим Джефріз носив мені пошту цілими коробками з-під взуття, що аж тріщали від листів, більша частина з яких містила всередині чеки. Джим забирав чеки, а донор отримував формальний лист, написаний моїми кривулями: «Дякую за вашу пожертву. Такі люди, як ви, допомагають мені вірити у світле майбутнє. З увагою Ліббі Дей». Там дійсно писалося «з увагою» — стилістична помилка, яка, на думку Джима Джефріза, мала зворушливо подіяти на людей.

Але взуттєві коробки з жертвами відійшли в минуле, і я лишилася наодинці всього-на-всього з трьома листами і рештою вечора. Дорогою додому зустрічні водії кілька разів блимали мені фарами, аж поки я не згадала, що забула ввімкнути світло. На сході світилися обриси Канзас-Сіті — просто з гри «Монополія», і радіовежі стирчали то тут, то там. Я намагалася вигадати, як заробити гроші. По-дорослому. Уявляла, як у шапочці медсестри тримаю в руках термометр, потім — як у тісній блакитній поліцейській уніформі переводжу дитину через дорогу і як у квітчастому фартуці, з перлами на шиї, готую своєму милому вечерю. «У тебе в голові каша,— подумала я.— Твоє розуміння дорослого життя базується на книжках з малюнками». Та навіть з такими думками я продовжувала

уявляти, як пишу крейдою алфавіт перед ясноокими першокласниками.

Спробувала згадати якісь реалістичніші професії, щось пов'язане з комп'ютерами. Вносити дані — хіба не робота? Чи обслуговувати клієнтів? Якось мені трапився фільм, у якому одна жіночка заробляла на життя тим, що вигулювала собак. Вона одягалася в комбінезони і светрики-двійки і завжди тримала в руках квіти, і песики її дуже любили. Хоч ні, собак я не люблю, вони мене лякають. Насамкінець, звісно, сільське господарство. Наша родина обробляла землю майже століття, аж поки Бен не вбив маму. Потім ферму продали.

Та я б і не знала, як вести господарство. Про наше обійстя у мене zostалися одні тільки спогади: Бен чалапає по холодній весняній грязюці, відганяючи з дороги телят; мамині грубі руки зачерпують червоні кульки, з яких потім розквітне сорго; Мішель і Деббі верещать, стрибаючи на сіні в сараї. «Воно кусається!» — без упину нарікає Деббі, але продовжує стрибати. Мені важко лишатися у цих спогадах. Я позначила їх як область підвищеної небезпеки: Темнокуття. Варто хоч трохи затриматися на образі мами, що вчергове намагається зібрати до купи кавоварку, яка вибухнула, чи Мішель, що танцює по хаті в трикотажній льолі, натягнувши до колін гольфи, і мій розум опиняється в Темнокутті. Маніакальні багрянні патьоки серед ночі. Невблаганна сокира, що ритмічно й механічно здійсмається, ніби рубає дрова. Рушничні постріли у вузькому коридорі. Панічні сойчині крики матері, яка з напіввідстреленою головою досі намагається врятувати своїх дітей.

«А що роблять секретарі-референти?» — подумала я.

Зупинившись біля свого будинку, ступила на бетонний тротуар, де кількадесят років тому хтось видряпав: «Джиммі любить Тіну». Іноді в моїй уяві поставали образи того, як пари закінчують свої стосунки: він був бейсболістом-юніором, вона — домогосподинею в Піттсбурзі, яка боролася з раком; він був розлученим пожежником, вона — юристкою, яка минулого року втопилася у Мексиканській затоці; вона була вчителькою, він раптово помер від інсульту в двадцять років. То була хороша, хоч і моторошна, розумова гра. Зазвичай помирав бодай один з них.

Я оглянула свій орендований будинок — чи не покосився на ньому дах. Якби вся ця будова завалилася, невелика була б утрата. Єдина моя цінність — старезний котяра на прізвисько Кіт, що терпить мене. Ставши на мокрі покручені сходи, я почула його обурене нявкання, яке долиняло зсередини, і зрозуміла, що сьогодні він ще не їв. Щойно двері відчинилися, як старигань повільно, напівприсядом рушив до мене, схожий на розвалену автівку зі спущеними колесами. Котячий корм закінчився (він був у списку планів на тиждень), тому я витягнула з холодильника кілька шматочків засохлого голландського сиру й дала котові. Потім сіла за свої три конверти. Від пальців смерділо кисляком.

Я так ніколи й не дізналася, що було в інших двох конвертах.

Шановна міс Дей,

Сподіваюся, що ви отримали цього листа, оскільки у вас, здається, немає власної веб-сторінки. Я читав про вас і багато років уважно стежив за вашою історією, тож мені дуже цікаво, як у вас справи і чим ви зараз

займається. Чи ходите ви на зібрання? Ми з моєю групою заплатимо вам 500 доларів лише за те, щоб ви прийшли. Будь ласка, зв'яжіться зі мною, і я з радістю розкажу вам більше.

*Щиро
Лайл Вірт*

P.S. Це законна ділова пропозиція.

Стриптиз? Порно? Тоді, коли вийшла книжка з фотографіями дорослої крихітки Дей, всі звернули увагу на мене в сімнадцять: білий дешевий топ з бретелькою через шию ледве стримував мої великі жіночні груди. В результаті я отримала кілька пропозицій від порножурналів, але жоден з них не запропонував достатньо грошей, щоб змусити мене серйозно замислитися. Навіть зараз п'ять сотень навряд чи достатньо, якщо це збіговисько справді хоче побачити мене голяка. Але, можливо, — *думай позитивно, крихітко Дей!* — можливо, це дійсно законна пропозиція від чергової групи страждальців, яким потрібно, щоб я з'явилася і дала їм привід висловитися. П'ять сотень за кілька годин співчуття — це справедливий обмін.

Текст листа був надрукований, і лише номер телефону написано ручкою рішучим почерком у кінці. Я набрала номер, чекаючи на автовідповідач. Натомість — печерна пауза на лінії, а потім слухавку зняли, проте вичікувально мовчали. Я почулася ніяково, ніби потрапила на вечірку, яку від мене тримали в таємниці.

Три секунди, потім чоловічий голос:

— Алло?

— Доброго вечора. Це Лайл Вірт?

Кіт потерся об мою ногу, прохаючи ще їжі.

— Хто це?

Фоном — гучна тиша. Ніби мій співрозмовник — на дні ями.

— Це Ліббі Дей. Ви мені писали.

— О-о-ох, Матір Божа! Справді? Ліббі Дей. Де ви? У місті?

— В якому місті?

Чоловік, чи то парубок — голос його звучав молодо, крикнув комусь позаду себе якусь фразу, де були слова «Я вже їх зробив», а потім загорлав мені у вухо:

— Ви в Канзас-Сіті? Ви ж у Канзас-Сіті живете? Ліббі?

Я вже була готова повісити слухавку, але юнак загукав до мене: «Алло-о-о? Алло-о-о?» — ніби учитель, що намагається привернути увагу дитини, тому я відповіла, що живу в Канзас-Сіті й запитала, чого він хоче. Він захихотів — *хе-хе-хе* — тим своєрідним смішком, який означає: *ти не повіриш*.

— Ну, як зазначено в листі, я хотів би, щоб ви до нас прийшли. Можливо.

— З якою метою?

— Ну, я є членом особливого клубу... У нас тут зустріч наступного тижня, і...

— Що за клуб?

— Ну, це особливий клуб. Можна сказати, таємний...

Я нічого не відповідала, дозволивши йому виляти. Бравурно розпочавши, він знімаєковів. Добре.

— Ой лихо, це неможливо пояснити по телефону. Можна, я пригощу вас кавою?

— Вже надто пізно для кави,— відповіла я, а потім зрозуміла, що він, можливо, мав на увазі не сьогодні,